

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Confessio Fidei Exhibita Invictiss. Imp. Carolo V. Caesari
Avg. in Comicijs Augustæ. Anno M. D. XXX.**

Melanchthon, Philipp

Augsburg, 1535

VD16 C 4710

Qvid Sit Fides Ivstificans.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34184

DE IUSTIFICATIONE.

pœnitentia, hoc est, in terroribus consolatur & erigit corda, & re-
generat nos, & affert spiritum sanctum, ut deinde legem Dei fa-
cere possimus, uidelicet, diligere Deum, uere timere Deum, uere
statuere, q̄ Deus exaudiat. Obedire deo in omnibus afflictioni-
bus, mortificat concupiscentiam &c.

Ita fides quæ gratis accipit remissionem peccatorum, quia
opponit mediatorem & propitiatorem Christum iræ Dei, non
opponit nostra merita, aut dilectionem nostram, quæ fides, est
uera cognitio Christi, & utitur beneficijs Christi, & regenerat
corda, & præcedit legis impletionem. Et de hac fide nulla syllaba
exstat in doctrina aduersariorum nostrorum. Proinde reprehen-
dimus aduersarios, q̄ tantum tradunt iustitiam legis, nō tradūt
iustitiam Euangelij, quod prædicat iustitiam fidei in Christum.

QVID SIT FIDES IUSTI-
FICANS.

ADuersarij tantū fingunt fidem esse notitiã historiæ, ideoq̄
docent eam cum peccato mortali posse existere. Nihil igitur
loquuntur de fide, qua Paulus toties dicit homines iustifica-
ri, quia qui reputantur iusti coram Deo, non uersantur in pecca-
to mortali. Sed illa fides, quæ iustificat, non est tantum notitiã hi-
storiæ, sed est assentiri promissioni Dei, in qua gratis, ppter Chris-
tum offertur remissio peccatorum & iustificatio. Et ne quis sus-
picetur, tantum notitiã esse, addemus amplius, est uelle & ac-
cipere oblatam promissionem remissionis peccatorum & iustifi-
cationis.

Ac facile potest cerni discrimen inter hanc fidem, & inter ius-
titiam legis. Fides est *λατρεία* quæ accipit a Deo oblata bene-
ficia, Iustitia legis est *λατρεία* quæ offert Deo nostra merita. Fi-
de sic uult coli Deus, ut ab ipso accipiamus ea, quæ promittit &
offert.

Quod

*fides est
iustitia est*

Quod autem fides significet non tantum historiae notitiam, sed illam fidem, quae assentitur promissioni, aperte testatur Paulus, qui ait, Iustitiam ideo ex fide esse, ut sit firma promissio. Sentit enim promissionem non posse accipi, nisi fide. Quare inter se correlatiue comparat & connectit promissionem & fidem. Quamquam facile erit iudicare, quid sit fides, si symbolum consideremus, ubi certe ponitur hic articulus, Remissionem peccatorum. Itaque non satis est credere, quod Christus natus, passus, resuscitatus sit, nisi addimus & hunc articulum, qui est causa finalis historiae, Remissionem peccatorum. Ad hunc articulum referri caetera oportet, quod uidelicet propter Christum, non propter nostra merita datur nobis remissio peccatorum. Quid enim opus erat Christum dare pro peccatis nostris, si nostra merita pro peccatis nostris possunt satisfacere?

Quoties igitur de fide iustificante loquimur, sciendum est haec tria obiecta concurrere, promissionem, & quidem gratuitam, & merita Christi tanquam precium & propiciationem. Promissio accipitur fide, gratuitum excludit nostra merita, & significat tantum per misericordiam offerri beneficium. Christi merita sunt precium, quia oportet esse aliquam certam propiciationem pro peccatis nostris. Scriptura crebro misericordiam implorat. Et sancti Patres saepe dicunt, nos per misericordiam saluari. Quoties igitur fit mentio misericordiae, sciendum est, quod fides ibi requiratur, quae promissionem misericordiae accipit. Et rursus quoties nos de fide loquimur, intelligi uolumus obiectum, scilicet misericordiam promissam. Nam fides non ideo iustificat, aut saluat, quia ipsa sit opus per sese dignum, sed tantum quia accipit misericordiam promissam.

Et hic cultus, haec *λατρεία* in Prophetis & Psalmis passim praecipue laudatur, cum tamen lex non doceat gratuitam remissionem peccatorum, Sed Patres norant promissionem de Christo, quod deus propter Christum uellet remittere peccata. Igitur cum

intelligerent Christum fore precium pro nostris peccatis, sciebant opera nostra non esse precium rei tantæ. Ideo gratuitam misericordiam & remissionem peccatorum fide accipiebant, sicut sancti in Nouo testamento. Huc pertinent illæ crebræ repetitiones misericordiæ & fidei in Psalmis & Prophetis, ut hic, Si iniquitates obseruaueris domine, domine quis sustinebit? Hic confitetur peccata, nec allegat merita sua. Addit, Quia apud te propitiatio est. Hic erigit se fiducia misericordiæ dei. Et citat promissionem. Sustinuit anima mea in uerbo eius. Sperauit anima mea in domino, id est, quia promissisti remissionem peccatorum, hac tua promissione sustentor. Et Paulus citat de Abraham. Credidit Abraham deo, & reputatum est ei ad iustitiam, hoc est, Abraham sensit se habere deum propitium, tantum propter ipsius promissionem. Assensus est promissioni dei, nec passus est se ab ea abstrahi etiam si uidebat se immundum atque indignum esse. Sentiebat deum præstare promissum propter ueritatem suam, non propter opera aut merita nostra. Nec possunt acquiescere perterrefacta corda, si sentire debent, se propter opera propria, aut propriam dilectionem, aut legis impletionem placere, quia hæret in carne peccatum, quod semper accusat nos. Tunc autem acquiescunt corda, quando in illis terroribus statuunt nos, ideo placere deo, quia promissit, & deum præstare promissum propter suam ueritatem, non propter dignitatem nostram. Ita Abraham audiuit hanc uocem, Noli timere, Ego enim sum protector tuus &c. Hic erexit se, & sensit deum sibi propitium esse, non quia ipse meritis esset, sed quia necesse esset dei promissionem ueram iudicari. Hæc igitur fides imputatur ei pro iustitia, hoc est, quia assentitur promissioni, & accipit oblatam reconciliationem, iam uere est iustus & acceptus deo, non propter dignitatem suam, sed quia gratuitam promissionem dei accipit. Non frustra placuit Paulo hoc testimonium Genesis. Videmus quomodo exaggerat, quæ diligenter in eo commemoratur, quia uidebat naturam fidei in hoc loco facile perspici posse, uidebat deum

serte addi testimonium de imputatione iustitiæ. Videbat adimi operibus laudem promerendæ iustificationis & pacandæ conscientia. Cum Abraham ideo pronuncietur iustus, quia assentitur promissioni, & accipit oblatam reconciliationem, non opponit iræ dei merita aut opera. Quare hic locus diligenter cōsideratus, copiose de tota re pias mentes docere poterit, qui quidem ita intelligi poterit, si proponant eum sibi perterrefactæ mentes, & statuunt ad eundem modum se debere assentiri gratuita promissioni. Neque enim possunt aliter acquiescere, nisi statuunt se habere deum placatum, quia promiserit, nō quia nostra natura, uita & opera digna sint.

Iraque & Patres iustificabantur, non per legem, sed per promissionem, & fidem. Ac mirum est aduersarios adeo extenuare fidem, cum uideant ubique pro præcipuo cultu laudari, ut Psal. 49. *ps. 49.* Inuoca me in die tribulationis, & eripiam te. Ita uult innotescere deus, ita uult se coli, ut ab ipso accipiamus beneficia, & quidem accipiamus propter ipsius misericordiam, non propter merita nostra. Hæc est amplissima consolatio in omnibus afflictionibus. Et huiusmodi consolationes abolen, taduersarij cum fidem extenuant, & uituperant, & tantū docent homines per opera & merita cum deo agere.

QVOD SOLA FIDES IN CHRISTVM IUSTIFICET.

PRimum, ne quis putet nos de ociosa notitia historię loqui, dicendum est quomodo contingat fides. Postea ostēdemus & quod iustificet, & quomodo hoc intelligi debeat, & diluēmus ea quæ aduersarij obijciūt. Christus Luca ultimo iubet prædicare *Lucy ultimo* pœnitentiã in nomine suo, & remissionē peccatorū. Euangelium em̄ arguit omnes homines, quod sint sub peccato, quod oēs sint rei æternæ iræ ac mortis, & offert propter Christū remissionē peccatorū